

N:o 14.

Ank. till Riksd. kansli den 19 februari 1901, kl. 2 e. m.

*Utlåtande i anledning af väckt motion om tillägg till 86 § ut-
sökningsslagen.*

I en inom Andra Kammaren väckt, till lagutskottet hänvisad motion, n:o 104, anför herr *H. Holmlin*:

»I 86 § utsökningsslagen finnes stadgadt, att utmättningsman skall, sedan utmätning af fast egendom egt rum, genast hos domaren anmäla detta med uppgift om beloppet af den fordran, för hvilken utmätning skett. Denna anmälan medför samma förmån för borgenären, som om in-teckning egt rum.

Då emellertid oftast utmättningsärendena blifva af kort varaktighet och i regel torde vara afslutade inom tre månader, förorsakar denna domarens anteckning i in-teckningsboken stor olägenhet; ty gravationsbevis innehåller alltjemt uppgift om utmätningen, och för att få gravationsbevis fritt från utmättningsärendet, måste naturligtvis fastighets-egaren styrka, att han infriat skulden medelst bevis från utmättnings-
mannen. Då emellertid allt detta bråk synes mig både onödigt och opraktiskt, anser jag, att paragrafen borde få ett tillägg af innehåll:

Sedan sådant utsökningssärende, hvarom anteckning i in-tecknings-
boken egt rum, blifvit genom liquid hos utmättningsmannen afslutadt, åligge det utmättningsmannen derom göra anmälan hos domaren med återkallande af in-teckningsförmånen.»

Utskottet vill till en början fästa uppmärksamheten derå, att det stadgande, hvilket i motionen angifves upptaget i utsökningslagens 86 §, numera, efter år 1899 skedd lagändring, återfinnes i nämnda lags 85 §, der väl också den bestämmelse, motionen afser få i lagen införd, borde hafva sin plats.

Hvad sedermera beträffar sjelfva saken, kan utskottet för sin del ej biträda motionärens förslag. Såsom lagutskottet vid 1892 års riksdag i anledning af en framställning utaf justitieombudsmannen anförde, innebär den omständigheten, att med nu gällande bestämmelser gravationsbevis angående en fastighet kan komma att innehålla anteckning derom, att fastigheten i fråga en gång varit utmätt, fastän utmätningen sedermera af en eller annan anledning förfallit, eller det genom utmätningen inledda exekutiva förfarandet bragts till slut genom fastighetens försäljning, icke någon nämnvärd olägenhet, och denna uppfattning vinner stöd i det förhållande, att en enskild rättsegares anmälan af ifrågavarande beskaffenhet endast mycket sällan förekommer vid våra underrätter. Att nu, på sätt motionären hemställt, förvandla den rätt, som den enskilde rättsegaren har, att, der han så finner för godt, föranstalta om att en i inteckningsprotokollet befintlig anteckning om skedd utmätning göres kraftlös, till en pligt för utmätningssmannen att, der utmätningen genom liqid afslutats, ombesörja, att en dylik åtgärd vidtages, innebär en af omständigheterna ingalunda påkallad afvikelse från den grundsats i vårt fastighetsboks-system, som lemnar åt den enskilde att bereda sig eller afstå från de fördelar detta system erbjuder.

Under inga förhållanden kan det vara lämpligt att för de fall, då utmätning af fastighet afslutas genom liqid hos utmätningssmannen, föreskrifva en särskild anordning, utan att utsträcka anordningens tillämpning till andra mera vanliga förutsättningar, under hvilka ett utmätningssärende förfaller eller afslutas.

Derest motionärens förslag skall anses åsyfta äfven de fall, då utmätningen ledd till exekutiv försäljning och derpå följande köpeskillingsliqid, skulle det ifrågasatta förfarandet också förorsaka utmätningssmannen afsevärdt besvär, då dessa åtgärders verkställande i regel tillkommer öfverexekutor, och utmätningssmannen med dem ej har någon befattning. Särskildt för den händelse köpeskillingsliqviden öfverklagades, skulle svårigheter för utmätningssmannen uppstå att vinna kännedom om tiden och sättet för afslutandet af det utmätningssärende, som legat till grund för köpeskillingsliqviden.

Såsom en ytterligare betänklighet mot motionärens förslag kan framhållas, att derigenom skulle vållas splittring i afgörandet af frågan

om den af utmätningen härflytande inteckningsrättens fortbestånd eller upphörande, hvilket afgörande nu tillkommer och efter utskottets åsigt allt fortfarande bör hvila å vederbörande domare eller domstol och ej i något fall öfverflyttas på utmätningssmannen.

På grund af hvad sålunda blifvit anfördt, får utskottet hemställa,

att herr Holmlins ifrågavarande motion ej må till någon Riksdagens åtgärd föränleda.

Stockholm den 19 februari 1901.

På lagutskottets vägnar:

CARL B. HASSELROT.
